

били спасителни машини въ рѣцѣтъ на честнитѣ и трудолюбиви майки — вдовици. Чакръкътъ и хурката не позволили на голотията и гладътъ да се вмѣкнатъ въ скромната кѣщица на вдовицата Гина Кунчева. Майката на Левски принадлежи къмъ онзи типъ майки вдовици, за които се говори въ народната пѣсенъ така: „на хурѣ прѣла, три сирака отхранила, три сирака, три сиви сокола“.

Отъ 6-та до 9-тата си година Василь е помагалъ на майка си въ чепкане на вълна, навиване на кълба, ходение за дърва въ далечната общинска гора и бавение малкото си братче Петърчо.*)

Когато сирачетата порастнали на години и понаекали на мускули, майката вдовица се погрижила за бъдѣщето имъ: Христа (най-големиятъ си синъ) дала на занаятъ абаджия, — Васила проводила на училище, а Петра оставила въ кѣщи вълна да чепка, прѣжда да навива и дърва да носи отъ Беглинската кория.

Защо, бабо Гино, Христо на занаятъ дадохте, а Василь на училище проводихте? — попиталъ веднажъ Георги Данчевъ — *зографинтъ*, майката на В. Левски.

— Ехъ, синко, и азъ сама незнамъ! . . .

— Мили ми бѣхъ и Христо и Петъръ, ала най-милъ ми бѣ Василь: ей, тъй, нѣщо ми шумнеше на ухото, че Василь не е за простъ занаятъ; искаше ми се да стане той: или попъ, или учителъ, или пъкъ зографинъ като тебъ. Пъргавъ като сърна, веселъ и засмѣнъ като мома, той пълнѣше съ радостъ сиромашката ми кѣщица. Веднажъ Н. Пулевъ, тогава тѣжъкъ търговецъ, ми каза: „Гино, момчето ти Василь е вече на годинки, ти си *сиромашкия*; хайде, дай ми го за слуга; ще ти дамъ за него годишна плата: двѣ кола дърва, десетъ оки вълна и трийсетъ гроша чиста пара.“ Надойдохъ роднини,

*) *Бѣлѣжка*. Петъръ, най-малкиятъ братъ на Левски, съ четата на Хр. Ботева мина (1876 год.) и юнашки се би съ башибозуцитѣ при „Милень Камъкъ“. Прѣзъ 1881 год. отъ охтика той умрѣ въ гр. Карлово.